

Arrestnummer
C1487 / 2026
Repertoriumnummer
2026 / 1118
Datum van uitspraak
27 maart 2026
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2025/PGG/1215 2025/VJ11/527

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. RRN

met Belgische nationaliteit,
geborer
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek,

door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt;

A opzettelijk achterlaten of beheren van afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd in strijd met de voorschriften van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen of de uitvoeringsbesluiten ervan,

namelijk in strijd met artikel 12, § 1, decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, allerhande afvalstoffen waaronder restafval, bouwafval, plastiekafval, houtafval, elektrisch afval, isolatieafval, kapotte kunstgrasmatten en kapotte asbestplaten te hebben opgeslagen in de loods en niet reglementair te hebben afgevoerd,

(art. 16.6.3, § 1, eerste lid en 16.6.4. decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid; art. 3, 1° en 7°, 12, § 1 en 69 decreet 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen)

te minstens in de periode van 23 augustus 2019 tot en met 17 juni 2024

B schending meldingsplicht

buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1, § 1, tweede lid, decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, zonder meldingsakte een ingedeelde inrichting of activiteit van de derde klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

namelijk door zonder geldige meldingsakte minstens 2 zwartkoppythons te hebben gehouden,

(art. 5.2.1, §§ 5 en 6, tweede lid, en 16.6.1, § 1, eerste lid, decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid; art. 5, 2°, b), en 6, tweede lid, decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de niet-verjaarde periode van 23 augustus 2014 tot en met 17 december 2019

C schending exploitatie- en vergunningsvoorwaarden

buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1, § 1, tweede lid, decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald de hieronder vermelde artikelen van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II):

- art. 4.1.3.1, 4.1.3.2 en 4.1.3.3 door de inrichting niet zindelijk te hebben gehouden waardoor deze met een rattenprobleem te kampen kreeg ;
- art. 4.1.12.1 door niet te hebben voorzien in de nodige brandpreventiemaatregelen ;
- art. 5.9.1.14.3 door het terrarium niet te hebben voorzien van een informatiebord met de vereiste vermeldingen, en het niet in een afgesloten ruimte te hebben geplaatst;

(art. 5.4.9, § 1 en 16.6.1, § 1, eerste lid, decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid)

tot en met 22 februari 2017 strafbaar gesteld onder artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 43 Vlarem I,

te herhaaldelijk op niet nader te bepalen tijdstippen in de niet-verjaarde periode van 23 augustus 2014 tot en met 17 december 2019

* * * *

1. Procedureverloop

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 10 maart 2025 op tegenspraak als volgt:

"Beslissingen op strafgebied

De rechtbank verklaart de feiten van tenlasteleggingen A, B en C bewezen wat Jo Vanlerberghe betreft.

De rechtbank veroordeelt tot:

- een geldboete van 4.000,00 euro (=500,00 euro, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen

---

De rechtbank veroordeelt tot betaling van

- *een bijdrage van **200,00 euro** (=25,00 euro, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8), tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders*
- *een bijdrage van **26,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.*
- *de vaste vergoeding in strafzaken van **61,01 euro**.*

Gerechtskosten

*De rechtbank veroordeelt tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **46,20 euro**.*

Beslissingen over de herstellvordering

Veroordeelt tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen aanwezig op de percelen gelegen te kadastraal bekend

binnen een termijn van 6 maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging ten voordele van het openbaar ministerie.

Beslissingen op burgerlijk gebied

De rechtbank houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan (artikel 4 VTSv.)."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 27 maart 2025 door de beklaagde
- 3 april 2025 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden op diezelfde data ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 10 oktober 2025 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 26 februari 2026.

Enkel de beklaagde heeft conclusies neergelegd. Hij deed dit tijdig.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 26 februari 2026 in het Nederlands:

- de beklaagde bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door advocaat-generaal.

2. Ontvankelijkheid van de hoger beroepen - saisine

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 10 maart 2025 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Dat is ook het geval voor de grievenformulieren.

2.2 De beklaagde duidde in het grievenformulier een grief aan over de schuld, meer bepaald de schuld aan de telastlegging A. In de rubriek “*Straf en/of maatregel*” vraagt hij om de straf te milderen. In de rubriek “*Andere*” verduidelijkt hij dat er volgens hem voor de telastlegging A geen herstellvordering kan worden opgelegd. Hij vraagt ook om zeker geen dwangsom op te leggen.

Het openbaar ministerie duidde enkel een grief aan over de straf.

Al deze grieven zijn voldoende nauwkeurig.

2.3 De beide hoger beroepen zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. Het hof stelt vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

De devolutieve werking van de beperkte hoger beroepen en vervolgens de grieven brengt mee dat het hof niet meer te oordelen heeft over de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen B en C.

3. Feiten

De eerste rechter vatte de feiten in het vonnis van 10 maart 2025 correct samen als volgt:

“Op 23 augustus en 10 december 2019 voerde de politie een controle uit op het perceel van Er was een terrarium voor twee slangen en een ring voor vechthanen gevestigd. De politie stelde vast dat er geen milieuvergunning/meldingsakte voorhanden was. Er was geen brandverslag en er waren onvoldoende maatregelen genomen om de brandveiligheid te garanderen. Er was een rattenprobleem waarvoor niet voldoende voorzorgsmaatregelen werden genomen. In en rond de loods lagen materialen en afvalstoffen verzameld. Het terrarium had geen informatiebord en was niet in een afgesloten ruimte gelegen.

Op 9 januari 2020 werd verhoord. Hij verklaarde dat hij al lang slangen hield. Hij had nog twee slangen maar ze waren ondertussen weg. Hij had nooit een vergunning aangevraagd of een melding gedaan. Hij zou maatregelen nemen voor het afval, de ratten en de brandveiligheid.

In de loop van 2020 en 2021 stelde de politie meerdere keren vast dat de situatie niet geregulariseerd was.

In september en oktober 2022 voerde de politie nieuwe controles uit. Er was nog geen regularisatie. Jo Vanlerberghes werd daarover verhoord. Hij verklaarde dat de regularisatie vertraging had opgelopen door medische en persoonlijke problemen. Hij zou de nodige stappen zetten.

Op 18 december 2022 werden aan bestuurlijke maatregelen opgelegd. De politie stelde vast dat die slechts gedeeltelijk werden uitgevoerd.”

4. Beoordeling schuld

Wat de schuld betreft, heeft het hof enkel nog te beslissen over de telastlegging A. Het staat ook voor het hof vast dat de beklaagde opzettelijk allerlei afval in de door hem gehuurde loods heeft opgeslagen, en heeft nagelaten om dit afval reglementair af te voeren.

Dat de beklaagde wetens en willens en dus opzettelijk handelde, blijkt onder meer uit zijn eigen verklaring van 9 januari 2020 (p. 59 strafdossier): *“Het is mijn bedoeling om alle afvalresten en losliggend materiaal te verwijderen. Ik zal geen oudijzer meer opsparen, en alles opruimen.”* Hij gaf met andere woorden uitdrukkelijk toe bewust en vrijwillig oud ijzer te hebben opgeslagen.

In navolgend proces-verbaal
(p. 108 strafdossier):

van 1 september 2022 noteerde toezichthouder

"In het compartiment van de achterzijde van de loods is er nog steeds geen ruiming van de vele afvalstoffen die er gedumpt werden.(...) De ophoping van restafval, bouwafval, plasticafval, puin asbest, houtafval met elektrisch afval, kapotte kunstgrasmatten, kapotte isolatieplaten, enz. is nog steeds aanwezig. Het asbest achteraan de loods tussen het tuin- en restafval is nog steeds aanwezig.

Binnen het achterste compartiment van de loods is het bijna onmogelijk om een doorgang te vinden wegens de opstapeling van afvalstoffen.

geeft zelf spontaan aan dat een groot gedeelte van het afval er gestort werd door hem wegens afbraakwerken door hemzelf in de voorste compartimenten uit de loods. Deze zou hij dus nooit reglementair afgevoerd hebben wegens de kosten hiervan. Dit puin zou afkomstig zijn van de tussenmuren die hij zou afgebroken hebben."

Ook hieruit blijkt dat de beklaagde bewust en vrijwillig afval stockeerde in de loods.

Van een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid is dus geen sprake, zodat er geen reden is om de feiten van de telastlegging A te herkwalficeren naar een inbreuk op artikel 16.6.3, § 1, tweede lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Dat de beklaagde in de loop van de jaren wel inspanningen leverde om een deel van het afval te verwijderen, verandert daar niets aan. Die inspanningen waren trouwens ontoereikend. Dat de beklaagde tijdens de incriminatieperiode gedurende meerdere maanden in de gevangenis verbleef of onder elektronisch toezicht stond, heft zijn verplichting tot het verwijderen van het afval niet op. Niets zegt dat hij dit persoonlijk moest uitvoeren, hij kon ook derden hiertoe aanstellen. Uit niets volgt dat hij daar in de gevangenis niet de mogelijkheid toe had. Uit de stukken die de beklaagde overlegt, blijkt dat hij inderdaad ernstige medische, maar ook financiële problemen heeft. Het is nochtans niet aannemelijk dat die problemen het hem totaal onmogelijk maakten om gedurende de volledige incriminatieperiode alle afval te verwijderen, desnoods door het inschakelen van derden.

Het is niet uitgesloten dat een deel van het afval niet door hem in de loods werd achtergelaten, maar al aanwezig was bij aanvang van de huurovereenkomst. Dat neemt niet weg dat uit de dossiergegevens met zekerheid blijkt dat hij in elk geval nagelaten heeft om het door hemzelf verzamelde en opgeslagen afval volledig te verwijderen. Dat is ook zo voor het afval opgeslagen in het achterste gedeelte van de loods, waar zich vroeger de varkensstallen bevonden. Volgens het huurcontract mocht hij dat deel van de loods niet gebruiken (p. 139 strafdossier). Dat belette hem nochtans niet om dat toch te doen en er toch allerlei afval op te slaan. Het is precies in dat deel van de loods dat hij het afval stortte, afkomstig van de afbraakwerken van de voorste compartimenten van de loods (zie het hiervoor weergegeven citaat uit het proces-verbaal van 1 september 2022 en de

foto op pagina 121^{verso} strafdossier). Aangezien het de beklaagde is die het afval er achterliet, kan hij niet voorhouden dat hij het niet kan verwijderen omdat hij volgens het huurcontract geen gebruik mocht maken van dat deel van de loods.

De schuld van de beklaagde aan de telastlegging A, zoals correct gekwalificeerd, staat vast.

5. Toepasselijke regelgeving telastlegging B

In de telastlegging B ontbreekt de verwijzing naar de toepasselijke rubrieken van de Vlarem-regelgeving. Die rubrieken bepalen nochtans mee de strafbaarstelling van de door die telastlegging geviseerde feiten. Vóór 23 februari 2017 waren de feiten vervat in rubriek 9.2.2, d), 1) van bijlage 1 van Vlarem I. Vanaf 23 februari 2017 was dit rubriek 9.2.2, d), 1) van bijlage 1 van Vlarem II. Met ingang van 1 oktober 2019 werd dit rubriek 9.2.2.1. van bijlage 1 van Vlarem II, sinds 12 december 2022 en tot op vandaag is dit rubriek 9.2.2, a) van bijlage 1 van Vlarem II.

6. Straftoemeting

6.1 De beklaagde pleegde de feiten van de telastleggingen A, B en C met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen maar één straf toepast, de zwaarste (art. 65, eerste lid, Strafwetboek).

De beklaagde hield twee zwartkoppythons in een terrarium in zijn huiskamer, zonder dat hij dit meldde via het omgevingsloket. Hierdoor bemoeilijkte hij mogelijke controle door de bevoegde overheid. Ook legde hij de verplichtingen naast zich neer, voorgeschreven door het Vlarem en die nu eenmaal horen bij het houden van een terrarium met reptielen. Tot slot sloeg hij allerlei afval op, waaronder kapotte asbestplaten, in een door hem gehuurde loods. Niettegenstaande de toezichthouder hem talloze keren aanmaande om het afval te verwijderen, ging hij daar maar mondjesmaat toe over. De beklaagde hecht dus manifest te weinig belang aan de milieuwetgeving, die nochtans is bedoeld om de leefomgeving en volksgezondheid te beschermen.

Het strafregister van de beklaagde is met tweeëntwintig veroordelingen erg ongunstig. Hij werd al verschillende keren veroordeeld tot langdurige gevangenisstraffen voor inbreuken op de drugwetgeving. Daarnaast werd hij ook al veroordeeld voor smaad, afpersing, inbreuken op de wapenwetgeving en verkeersmisdrijven. Hij kan geen gewoon uitstel meer genieten.

De beklaagde is alleenstaande en heeft twee kinderen. Hij geniet een invaliditeitsuitkering en heeft financiële problemen.

6.2 Artikel 7 Strafwetboek schrijft de strafdoelstellingen voor die de rechter in overweging moet nemen bij de keuze van de straf en het bepalen van de strafmaat. Deze

strafdoelstellingen bestaan in het uiting geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, de bescherming van de maatschappij, het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht, het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade en het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader. De rechter moet zoeken naar een rechtvaardige proportionaliteit tussen het misdrijf en de straf.

6.3 Terecht werpt de beklaagde op dat de redelijke termijn is overschreden. Die termijn ving aan op 23 augustus 2019, toen de toezichthouder een eerste keer de leefomstandigheden van de dieren van de beklaagde naging. Sindsdien zijn in dit niet complexe dossier meer dan zes jaar verstreken. Het onderzoek kende weliswaar een gestage voortgang, waarbij de toezichthouder de beklaagde vele kansen en tijd heeft gegeven om de toestand te regulariseren en om onder meer het verzamelde afval te verwijderen. Toch kan het hof het absolute tijdsverloop niet negeren. Dit absolute tijdsverloop vormt een zekere vorm van overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken.

Zo de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, zou het hof de beklaagde hebben veroordeeld tot een effectieve geldboete van 1.000 euro. Nu dat wel het geval is, bevestigt het hof de boete die de eerste rechter oplegde. Die boete beantwoordt het best aan de hiervoor aangehaalde strafdoelstellingen, houdt eveneens rekening met het ongunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde, met de aard en de ernst van de bewezen misdrijven en met de persoonlijke sociale en financiële situatie van de beklaagde, zoals hoger aangehaald.

De eerste rechter vermeerderde de geldboete met de juiste deciemmen. De vervangende gevangenisstraf die hij voorzag, is voor de beklaagde een voldoende stimulans om de geldboete te betalen.

Het hof gaat dus niet in op de vraag van de beklaagde om hem de gunst van het probatie-uitstel te verlenen. De beklaagde verkreeg die gunst al meermaals, maar dit weerhield hem er niet van om toch opnieuw misdrijven te plegen. Bovendien verduidelijkt de beklaagde niet welke probatievoorwaarden in zijn geval nuttig zouden kunnen zijn.

7. Kosten – bijdragen - vergoeding

De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen voor het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Veroordeeld tot een correctionele hoofdstraf moet de beklaagde de bijdrage betalen van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen

straf inhoudt, wordt vermeerderd met 90 deciem tot 250 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 62,37 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1, wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

8. Herstel

Het openbaar ministerie vorderde op de rechtszitting van het hof om de beklaagde te veroordelen tot het verwijderen van alle achtergelaten afvalstoffen onder verbeurte van een dwangsom (art. 16.6.4. decreet algemene bepalingen inzake milieubeleid).

De beklaagde houdt voor dat hij verwijderde *“wat van hem was”*, maar maakt dit niet aannemelijk. Bij de controle op 1 september 2023 stelde de toezichthouder vast dat de afvalstoffen in het achterste, ingestorte deel van de loods nog niet werden verwijderd (p. 169 strafdossier). Hoewel de beklaagde dit gedeelte van de loods volgens het huurcontract niet mag gebruiken, deed hij dit toch en gaf hij tijdens het onderzoek toe dat een groot deel van het daar aanwezige afval er door hem werd gestort, na afbraakwerken die hij uitvoerde in de voorste compartimenten van de loods (p. 108 strafdossier). Nu hij daar zelf afval stockeerde, is hij ertoe gehouden om dit afval te verwijderen, ook al mocht hij dat deel van de loods volgens het huurcontract niet gebruiken. De beklaagde legt geen enkel stuk voor, zoals bijvoorbeeld foto's of bewijzen van de afvoer van afval die dateren van na 1 september 2023, die aannemelijk maken dat hij het nodige deed om het daar aanwezige afval af te voeren.

Het is dus nog altijd nodig om de beklaagde een afvalverwijderingsbevel op te leggen.

Omwille van het talmen van de beklaagde in het verleden om tot de volledige verwijdering van het afval over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel.

De door de eerste rechter uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om nu effectief zelf tot verwijdering van het afval over te gaan. Een langere hersteltermijn voorzien zou hem er onvoldoende toe aanzetten daarvoor het nodige te doen.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de voorziene termijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde afvalverwijderingsbevel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagde aan te zetten tot vrijwillige verwijdering.

9. Burgerlijke belangen

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden, met toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

* * * *

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof heeft niet meer te oordelen heeft over de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen B en C.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

bevestigt het beroepen vonnis voor zover bestreden in al zijn beslissingen, met dien verstande dat:

- de bijdrage aan het Slachtofferfonds nu 250 euro is en de vaste vergoeding in strafzaken 62,37 euro;
- de kosten van de strafvordering in eerste aanleg worden herbegroot op 80,75 euro;
- de hersteltermijn van zes maanden een aanvang neemt vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit arrest;

veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 78,10 euro.

Kosten eerste aanleg herbegroot:

Afschriften: € 42,00

Dagv. bekl.: € 31,41

€ 73,41

+ 10 %: € 7,34

Totaal: € 80,75

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 30,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00

Dagv. bekl. (detentiehuis): € /

€ 71,00

+ 10 % : € 7,10

Totaal : € 78,10

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter en raadsheren

en in openbare rechtszitting van **27 maart 2026** uitgesproken door kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier